

כה:

עין משפט
נר מצוה

בראשונה פרק שני יומא

מסורת הש"ס

(א) ולקמן ט. חספסא פ"א
ה"ט. (ב) לקמן ז. ונחמיה
(ג) חמ"ד ל. (ד) חמ"ד
ט. (ה) ולקמן ט. (ו) וקרא
(ז) ש"ד לך ט.

תורה אור השלם

1. אסף נחמיה אליהו כל
נחמ טוב ירך וכתב
מבשר עצמי מלא
יחזקאל כ"ד
2. ונחמ ארז לנחמיה
ואת ראשו ואת פדו
וערך הבקת אהם על
העצם אשר על דאש
אשר על המוצה
ויקרא א"ב
3. ועברו בני אהרן
הבדוקים את דעתיהם את
הראש ואת הפדו על
העצם אשר על דאש
אשר על המוצה
ויקרא א"ב

הנהגות הב"ח

(א) נ"ס והשקן והרגל
ושתי הידים אמר רב
בין תנא דין ויין ר"א
ימי וימי ומד חיל פה
שנחמ דבישרא והבחי
כל נחמ טוב ירך
וכתב ההיא בבחושא
מאי טעמא סלקא רגל
בהי דשא ב"ל. וי"ג
פי' הא דקאמר והבחי
כל וימי לתנא דתנאי
קא פריך דמקמי שמי
דיס לשקן והרגל אלמלא
דמקמי מעילה: (ב) שם
ואידך פדו אחרינא. מינה
אחרינא נחמק:

מוסף רש"י

י"ב דר לביו. חמ"ד
ממיו: ונחמיה ט.

לא היה פייס למחסה. כשהיו מפייסין לקטורת כדתנן ממתניין (פ) חדשים לקטורת כלו והפיסו והקטורת לריכה שני כהנים א' שמואל הקטורת להיכל להיכל ומקטירו ואחד שמוטה גמלים מעל המוצה חמילון ומכניס להיכל ונותן על המוצה הפנימי להקטיר את הקטורת עליהן כדלפנין לקמן (דף מה). מקראי שנחמ מוצה הפנימי

ניטלין ממוצח החילון ככל יוס וקאמר ר' יהודה לא היו מפייסין מי שזוכה במחטה אלא מי זוכה בקטורת ומי זוכה זה אומר לזה שנימינו וזה עמי במחטה אלמלא לאו לכל עבודה ועבודה מפייסין: פאול ולא שכיחא. הקטורת אלא עממיס ליום שאין ומעשרת את העוסקין זה כדלמרינן לקמן בפדקין (דף טו). מי מקבל. דס תמיד כיון דלא מנה לה במתני' כהן שמע מינה מד מהני עניד לה: אגב חכיוסופים. דזריקה היא עבודה מוצה לא מקבל ליה לכוניה דס ואמרינן לקמן (דף מה). לרין שיקבל את כל הדס שנאמר (ויקרא ד) ואת כל (הדס) יספך: וימין ושמע זר. שהשמיטה כשרה צור והקבלה פסולה זו שנאמר (ויקרא א) ושחט את בן הבקר והקרינו כהנים את הדס מקבלה ואילן מלות כהונה למד על השמיטה שכיירה צור: בן קטין. כ"ג היה: י"ב דר. שהוא יולק צהן מים: פליסר הוי. שהרי שלש עשרה עבודות נמנו במשנתנו בעבודות פייס התמיד אלא שהשמיטה אינה טעונה קידוש ידים ורגלים אפילו כשהיו ככהן לפי שהיא עבודה שהיא כשרה צור. ואי אמרת שחט מקבל נמלא שהוא לרין לקדש ידיו ורגליו בשיל הקבלה: אף אגב נמי סניא. במסכת תמיד: וכל לו לזרוק גרסינן: דרך בלוגו. של דר הראש קודמין הקודם קודם: הראש והרגל. של ימין לזרזי הכל קודמת ומקרא יליף לה לקמן: דרך הפסעו. מלא הרגלים לזר הראש: דרך ניסוחו. כסדר שמתחין אותו לאחר הפסעו אבר אחר אבר וסדר ניתוחו מפורש במס' תמיד (ד' לז). כמו שהוא סדור כאן כיצד דרך ניתוחו כ' וכשהוא מנתח נותן כל אבר ואבר למי שזכה בו וכו' ועומדים שם עד שיקבלו שם כולן והולכין ומוליכין אותן לכבש זה אחר זה ובסדר הולכתן פליגי הני תנאי מר אמר הכי ומר אמר הכי: הכי גרסינן כיצד דרך ניסוחו הראש והרגל ושמי ידיו והקדו והגדרה ושמי הפסעו עוקן והרגל: דרך עליו. דרך מיטב שלו ומנחמ נחמיו המונחם קודם:

הנהגות הב"ח
(א) נ"ס והשקן והרגל
ושתי הידים אמר רב
בין תנא דין ויין ר"א
ימי וימי ומד חיל פה
שנחמ דבישרא והבחי
כל נחמ טוב ירך
וכתב ההיא בבחושא
מאי טעמא סלקא רגל
בהי דשא ב"ל. וי"ג
פי' הא דקאמר והבחי
כל וימי לתנא דתנאי
קא פריך דמקמי שמי
דיס לשקן והרגל אלמלא
דמקמי מעילה: (ב) שם
ואידך פדו אחרינא. מינה
אחרינא נחמק:

הנהגות הב"ח
(א) נ"ס והשקן והרגל
ושתי הידים אמר רב
בין תנא דין ויין ר"א
ימי וימי ומד חיל פה
שנחמ דבישרא והבחי
כל נחמ טוב ירך
וכתב ההיא בבחושא
מאי טעמא סלקא רגל
בהי דשא ב"ל. וי"ג
פי' הא דקאמר והבחי
כל וימי לתנא דתנאי
קא פריך דמקמי שמי
דיס לשקן והרגל אלמלא
דמקמי מעילה: (ב) שם
ואידך פדו אחרינא. מינה
אחרינא נחמק:

הנהגות הב"ח
(א) נ"ס והשקן והרגל
ושתי הידים אמר רב
בין תנא דין ויין ר"א
ימי וימי ומד חיל פה
שנחמ דבישרא והבחי
כל נחמ טוב ירך
וכתב ההיא בבחושא
מאי טעמא סלקא רגל
בהי דשא ב"ל. וי"ג
פי' הא דקאמר והבחי
כל וימי לתנא דתנאי
קא פריך דמקמי שמי
דיס לשקן והרגל אלמלא
דמקמי מעילה: (ב) שם
ואידך פדו אחרינא. מינה
אחרינא נחמק:

הנהגות הב"ח
(א) נ"ס והשקן והרגל
ושתי הידים אמר רב
בין תנא דין ויין ר"א
ימי וימי ומד חיל פה
שנחמ דבישרא והבחי
כל נחמ טוב ירך
וכתב ההיא בבחושא
מאי טעמא סלקא רגל
בהי דשא ב"ל. וי"ג
פי' הא דקאמר והבחי
כל וימי לתנא דתנאי
קא פריך דמקמי שמי
דיס לשקן והרגל אלמלא
דמקמי מעילה: (ב) שם
ואידך פדו אחרינא. מינה
אחרינא נחמק:

תא שמע רבי יהודה אומר לא היה פייס למחטה כו'. תימה מאי מיימי מר' יהודה ליימי מתנא קמא איפכא וי"ל דהכי מיימי דאפילו ח"ק לא פליגי עליה אלא בקטורת משום דלא שכיחא ומעמרה אגל בעלמא מודה אי נמי ז"ל דלר' יהודה האוכה במחטה לא היה זוכה כלל מנח פייס מחמטה שזכה זה בקטורת וזה זה שאלו לימינו במחטה אלא בדעונו דכין שזכה בקטורת תליא מילתא אי בעיא איזו עניד הכל שקיל קטורת ושקיל מחמטה כדלפנין כיו"כ דכ"ג לחודיה עניד לכולה מילתא א"ע"ג דהתם טריחא מילתא טובא דנעני לאמתיי נחפניו כדלפניא לקמן בפ' הוילוף לו (דף מו). כ"ש הכא דלא טריחא מילתא דנמי עניד לה לכולי מילתא לחודיה מיהו משום דטריחא מילתא קלת אורחא דמילתא הוי שהיה אומר לאחר זה עמי במחטה ורגיל היה לומר לאותו שעומד אגל לימינו משום איכה שלא יקפידו האחרים עליו ומיהו אם יראה לשנות הרשות צידו לעשות הוא נעלמו הכל או לומר למי שעומד שנחמלו או לאחר שאינו עומד אגל כלל וזה עמי וכן משמע הלשון כהן שזכה במחטה אומר כ' ולא קאמר העומד אגל נמשך עמי כדקאמר בסמוך י"ב אחי כהנים נמשכין עמי וכן משמע בחספסא (פ"א) דקמתי נחמ מילתא דר' יהודה דכא דכרי רלכ"י דמיימי בסמוך לא היה פייס ללכדים אלא דמעלה אותן לכבש מעלה אותן למוצח אלמלא דומיא דרלכ"י יאירי ר' יהודה דלא הוי שום דכ"י פייס במחטה והשתא מיימי פסיר מר' יהודה דע"כ לא פליגי רבנן עליה אלא דלא ס"ל דדעתה הנהגה הזוכה בקטורת תליא מילתא ומיהו מודו דאין חזרין ומפייסין אלא להעמוד לימינו וזכה מנח פייס וע"כ לא פליגי רלכ"י עליה לקמן דס"ל שחזרו ומפייסין לזרוק מחמטה אלא כדי להשלים ד' פייסות כי שום טעם יש שאין לפסות מד' פייסות ומדקא פריך לקמן (דף טו). כמה וימין א"כ כזרי להו פייס וי"כ פייס השני כלי עלמא מודו כיון דנפסע אחת מפייסו דלא לכל עבודה מפייסין: בנזיין. ראש ופדו שקדומים כו'. תימה לי א"כ אמאי לא חשיב נחמתי' פדו כהדי ראש וי"ל כיון דאי אפשר להקטיר הראש בלא פדו זהו דרך כבוד בכלל הראש הוא:

תא שמע רבי יהודה אומר לא היה פייס למחטה כו'. תימה מאי מיימי מר' יהודה ליימי מתנא קמא איפכא וי"ל דהכי מיימי דאפילו ח"ק לא פליגי עליה אלא בקטורת משום דלא שכיחא ומעמרה אגל בעלמא מודה אי נמי ז"ל דלר' יהודה האוכה במחטה לא היה זוכה כלל מנח פייס מחמטה שזכה זה בקטורת וזה זה שאלו לימינו במחטה אלא בדעונו דכין שזכה בקטורת תליא מילתא אי בעיא איזו עניד הכל שקיל קטורת ושקיל מחמטה כדלפנין כיו"כ דכ"ג לחודיה עניד לכולה מילתא א"ע"ג דהתם טריחא מילתא טובא דנעני לאמתיי נחפניו כדלפניא לקמן בפ' הוילוף לו (דף מו). כ"ש הכא דלא טריחא מילתא דנמי עניד לה לכולי מילתא לחודיה מיהו משום דטריחא מילתא קלת אורחא דמילתא הוי שהיה אומר לאחר זה עמי במחטה ורגיל היה לומר לאותו שעומד אגל לימינו משום איכה שלא יקפידו האחרים עליו ומיהו אם יראה לשנות הרשות צידו לעשות הוא נעלמו הכל או לומר למי שעומד שנחמלו או לאחר שאינו עומד אגל כלל וזה עמי וכן משמע הלשון כהן שזכה במחטה אומר כ' ולא קאמר העומד אגל נמשך עמי כדקאמר בסמוך י"ב אחי כהנים נמשכין עמי וכן משמע בחספסא (פ"א) דקמתי נחמ מילתא דר' יהודה דכא דכרי רלכ"י דמיימי בסמוך לא היה פייס ללכדים אלא דמעלה אותן לכבש מעלה אותן למוצח אלמלא דומיא דרלכ"י יאירי ר' יהודה דלא הוי שום דכ"י פייס במחטה והשתא מיימי פסיר מר' יהודה דע"כ לא פליגי רבנן עליה אלא דלא ס"ל דדעתה הנהגה הזוכה בקטורת תליא מילתא ומיהו מודו דאין חזרין ומפייסין אלא להעמוד לימינו וזכה מנח פייס וע"כ לא פליגי רלכ"י עליה לקמן דס"ל שחזרו ומפייסין לזרוק מחמטה אלא כדי להשלים ד' פייסות כי שום טעם יש שאין לפסות מד' פייסות ומדקא פריך לקמן (דף טו). כמה וימין א"כ כזרי להו פייס וי"כ פייס השני כלי עלמא מודו כיון דנפסע אחת מפייסו דלא לכל עבודה מפייסין: בנזיין. ראש ופדו שקדומים כו'. תימה לי א"כ אמאי לא חשיב נחמתי' פדו כהדי ראש וי"ל כיון דאי אפשר להקטיר הראש בלא פדו זהו דרך כבוד בכלל הראש הוא:

תא שמע רבי יהודה אומר לא היה פייס למחטה כו'. תימה מאי מיימי מר' יהודה ליימי מתנא קמא איפכא וי"ל דהכי מיימי דאפילו ח"ק לא פליגי עליה אלא בקטורת משום דלא שכיחא ומעמרה אגל בעלמא מודה אי נמי ז"ל דלר' יהודה האוכה במחטה לא היה זוכה כלל מנח פייס מחמטה שזכה זה בקטורת וזה זה שאלו לימינו במחטה אלא בדעונו דכין שזכה בקטורת תליא מילתא אי בעיא איזו עניד הכל שקיל קטורת ושקיל מחמטה כדלפנין כיו"כ דכ"ג לחודיה עניד לכולה מילתא א"ע"ג דהתם טריחא מילתא טובא דנעני לאמתיי נחפניו כדלפניא לקמן בפ' הוילוף לו (דף מו). כ"ש הכא דלא טריחא מילתא דנמי עניד לה לכולי מילתא לחודיה מיהו משום דטריחא מילתא קלת אורחא דמילתא הוי שהיה אומר לאחר זה עמי במחטה ורגיל היה לומר לאותו שעומד אגל לימינו משום איכה שלא יקפידו האחרים עליו ומיהו אם יראה לשנות הרשות צידו לעשות הוא נעלמו הכל או לומר למי שעומד שנחמלו או לאחר שאינו עומד אגל כלל וזה עמי וכן משמע הלשון כהן שזכה במחטה אומר כ' ולא קאמר העומד אגל נמשך עמי כדקאמר בסמוך י"ב אחי כהנים נמשכין עמי וכן משמע בחספסא (פ"א) דקמתי נחמ מילתא דר' יהודה דכא דכרי רלכ"י דמיימי בסמוך לא היה פייס ללכדים אלא דמעלה אותן לכבש מעלה אותן למוצח אלמלא דומיא דרלכ"י יאירי ר' יהודה דלא הוי שום דכ"י פייס במחטה והשתא מיימי פסיר מר' יהודה דע"כ לא פליגי רבנן עליה אלא דלא ס"ל דדעתה הנהגה הזוכה בקטורת תליא מילתא ומיהו מודו דאין חזרין ומפייסין אלא להעמוד לימינו וזכה מנח פייס וע"כ לא פליגי רלכ"י עליה לקמן דס"ל שחזרו ומפייסין לזרוק מחמטה אלא כדי להשלים ד' פייסות כי שום טעם יש שאין לפסות מד' פייסות ומדקא פריך לקמן (דף טו). כמה וימין א"כ כזרי להו פייס וי"כ פייס השני כלי עלמא מודו כיון דנפסע אחת מפייסו דלא לכל עבודה מפייסין: בנזיין. ראש ופדו שקדומים כו'. תימה לי א"כ אמאי לא חשיב נחמתי' פדו כהדי ראש וי"ל כיון דאי אפשר להקטיר הראש בלא פדו זהו דרך כבוד בכלל הראש הוא:

תא שמע רבי יהודה אומר לא היה פייס למחטה כו'. תימה מאי מיימי מר' יהודה ליימי מתנא קמא איפכא וי"ל דהכי מיימי דאפילו ח"ק לא פליגי עליה אלא בקטורת משום דלא שכיחא ומעמרה אגל בעלמא מודה אי נמי ז"ל דלר' יהודה האוכה במחטה לא היה זוכה כלל מנח פייס מחמטה שזכה זה בקטורת וזה זה שאלו לימינו במחטה אלא בדעונו דכין שזכה בקטורת תליא מילתא אי בעיא איזו עניד הכל שקיל קטורת ושקיל מחמטה כדלפנין כיו"כ דכ"ג לחודיה עניד לכולה מילתא א"ע"ג דהתם טריחא מילתא טובא דנעני לאמתיי נחפניו כדלפניא לקמן בפ' הוילוף לו (דף מו). כ"ש הכא דלא טריחא מילתא דנמי עניד לה לכולי מילתא לחודיה מיהו משום דטריחא מילתא קלת אורחא דמילתא הוי שהיה אומר לאחר זה עמי במחטה ורגיל היה לומר לאותו שעומד אגל לימינו משום איכה שלא יקפידו האחרים עליו ומיהו אם יראה לשנות הרשות צידו לעשות הוא נעלמו הכל או לומר למי שעומד שנחמלו או לאחר שאינו עומד אגל כלל וזה עמי וכן משמע הלשון כהן שזכה במחטה אומר כ' ולא קאמר העומד אגל נמשך עמי כדקאמר בסמוך י"ב אחי כהנים נמשכין עמי וכן משמע בחספסא (פ"א) דקמתי נחמ מילתא דר' יהודה דכא דכרי רלכ"י דמיימי בסמוך לא היה פייס ללכדים אלא דמעלה אותן לכבש מעלה אותן למוצח אלמלא דומיא דרלכ"י יאירי ר' יהודה דלא הוי שום דכ"י פייס במחטה והשתא מיימי פסיר מר' יהודה דע"כ לא פליגי רבנן עליה אלא דלא ס"ל דדעתה הנהגה הזוכה בקטורת תליא מילתא ומיהו מודו דאין חזרין ומפייסין אלא להעמוד לימינו וזכה מנח פייס וע"כ לא פליגי רלכ"י עליה לקמן דס"ל שחזרו ומפייסין לזרוק מחמטה אלא כדי להשלים ד' פייסות כי שום טעם יש שאין לפסות מד' פייסות ומדקא פריך לקמן (דף טו). כמה וימין א"כ כזרי להו פייס וי"כ פייס השני כלי עלמא מודו כיון דנפסע אחת מפייסו דלא לכל עבודה מפייסין: בנזיין. ראש ופדו שקדומים כו'. תימה לי א"כ אמאי לא חשיב נחמתי' פדו כהדי ראש וי"ל כיון דאי אפשר להקטיר הראש בלא פדו זהו דרך כבוד בכלל הראש הוא:

תא שמע רבי יהודה אומר לא היה פייס למחטה כו'. תימה מאי מיימי מר' יהודה ליימי מתנא קמא איפכא וי"ל דהכי מיימי דאפילו ח"ק לא פליגי עליה אלא בקטורת משום דלא שכיחא ומעמרה אגל בעלמא מודה אי נמי ז"ל דלר' יהודה האוכה במחטה לא היה זוכה כלל מנח פייס מחמטה שזכה זה בקטורת וזה זה שאלו לימינו במחטה אלא בדעונו דכין שזכה בקטורת תליא מילתא אי בעיא איזו עניד הכל שקיל קטורת ושקיל מחמטה כדלפנין כיו"כ דכ"ג לחודיה עניד לכולה מילתא א"ע"ג דהתם טריחא מילתא טובא דנעני לאמתיי נחפניו כדלפניא לקמן בפ' הוילוף לו (דף מו). כ"ש הכא דלא טריחא מילתא דנמי עניד לה לכולי מילתא לחודיה מיהו משום דטריחא מילתא קלת אורחא דמילתא הוי שהיה אומר לאחר זה עמי במחטה ורגיל היה לומר לאותו שעומד אגל לימינו משום איכה שלא יקפידו האחרים עליו ומיהו אם יראה לשנות הרשות צידו לעשות הוא נעלמו הכל או לומר למי שעומד שנחמלו או לאחר שאינו עומד אגל כלל וזה עמי וכן משמע הלשון כהן שזכה במחטה אומר כ' ולא קאמר העומד אגל נמשך עמי כדקאמר בסמוך י"ב אחי כהנים נמשכין עמי וכן משמע בחספסא (פ"א) דקמתי נחמ מילתא דר' יהודה דכא דכרי רלכ"י דמיימי בסמוך לא היה פייס ללכדים אלא דמעלה אותן לכבש מעלה אותן למוצח אלמלא דומיא דרלכ"י יאירי ר' יהודה דלא הוי שום דכ"י פייס במחטה והשתא מיימי פסיר מר' יהודה דע"כ לא פליגי רבנן עליה אלא דלא ס"ל דדעתה הנהגה הזוכה בקטורת תליא מילתא ומיהו מודו דאין חזרין ומפייסין אלא להעמוד לימינו וזכה מנח פייס וע"כ לא פליגי רלכ"י עליה לקמן דס"ל שחזרו ומפייסין לזרוק מחמטה אלא כדי להשלים ד' פייסות כי שום טעם יש שאין לפסות מד' פייסות ומדקא פריך לקמן (דף טו). כמה וימין א"כ כזרי להו פייס וי"כ פייס השני כלי עלמא מודו כיון דנפסע אחת מפייסו דלא לכל עבודה מפייסין: בנזיין. ראש ופדו שקדומים כו'. תימה לי א"כ אמאי לא חשיב נחמתי' פדו כהדי ראש וי"ל כיון דאי אפשר להקטיר הראש בלא פדו זהו דרך כבוד בכלל הראש הוא:

תא שמע רבי יהודה אומר לא היה פייס למחטה כו'. תימה מאי מיימי מר' יהודה ליימי מתנא קמא איפכא וי"ל דהכי מיימי דאפילו ח"ק לא פליגי עליה אלא בקטורת משום דלא שכיחא ומעמרה אגל בעלמא מודה אי נמי ז"ל דלר' יהודה האוכה במחטה לא היה זוכה כלל מנח פייס מחמטה שזכה זה בקטורת וזה זה שאלו לימינו במחטה אלא בדעונו דכין שזכה בקטורת תליא מילתא אי בעיא איזו עניד הכל שקיל קטורת ושקיל מחמטה כדלפנין כיו"כ דכ"ג לחודיה עניד לכולה מילתא א"ע"ג דהתם טריחא מילתא טובא דנעני לאמתיי נחפניו כדלפניא לקמן בפ' הוילוף לו (דף מו). כ"ש הכא דלא טריחא מילתא דנמי עניד לה לכולי מילתא לחודיה מיהו משום דטריחא מילתא קלת אורחא דמילתא הוי שהיה אומר לאחר זה עמי במחטה ורגיל היה לומר לאותו שעומד אגל לימינו משום איכה שלא יקפידו האחרים עליו ומיהו אם יראה לשנות הרשות צידו לעשות הוא נעלמו הכל או לומר למי שעומד שנחמלו או לאחר שאינו עומד אגל כלל וזה עמי וכן משמע הלשון כהן שזכה במחטה אומר כ' ולא קאמר העומד אגל נמשך עמי כדקאמר בסמוך י"ב אחי כהנים נמשכין עמי וכן משמע בחספסא (פ"א) דקמתי נחמ מילתא דר' יהודה דכא דכרי רלכ"י דמיימי בסמוך לא היה פייס ללכדים אלא דמעלה אותן לכבש מעלה אותן למוצח אלמלא דומיא דרלכ"י יאירי ר' יהודה דלא הוי שום דכ"י פייס במחטה והשתא מיימי פסיר מר' יהודה דע"כ לא פליגי רבנן עליה אלא דלא ס"ל דדעתה הנהגה הזוכה בקטורת תליא מילתא ומיהו מודו דאין חזרין ומפייסין אלא להעמוד לימינו וזכה מנח פייס וע"כ לא פליגי רלכ"י עליה לקמן דס"ל שחזרו ומפייסין לזרוק מחמטה אלא כדי להשלים ד' פייסות כי שום טעם יש שאין לפסות מד' פייסות ומדקא פריך לקמן (דף טו). כמה וימין א"כ כזרי להו פייס וי"כ פייס השני כלי עלמא מודו כיון דנפסע אחת מפייסו דלא לכל עבודה מפייסין: בנזיין. ראש ופדו שקדומים כו'. תימה לי א"כ אמאי לא חשיב נחמתי' פדו כהדי ראש וי"ל כיון דאי אפשר להקטיר הראש בלא פדו זהו דרך כבוד בכלל הראש הוא:

תוס' ישנים

או ילמא וזרז מקבל ואיזו ואלמלא לא פסע ליה מתקן לקמן בפ"ג (דף לז) קולו ומיקר אחר שמיטה על ידו משמע דוקא כ"ג אגל כפא ימיס אין אחר מתקן אלא שמיטה מתקן לפי שאלה היה מקבל י"ל דהיה נמי נחמל שנקר למקד שמיטה אף על נג דלא חזי ליה ועוד כסנן גדול לאשקין למתניה ליה לפי שש פסול אם אין עבודת נפשות בו א' נמי י"ל משום חולשא דכ"י מתקן אחר ולא משום חולשא היה י"ל לקבל אם היה מתקן: דרך הלבו הראש והרגל. לטולתו קדים ראש ורגל כדמפרש טעם לקמן ולא משום דרך הלבו קר וזרז הפסעו קר כדמפרש בפדו כל תנאי (דף קו): ושוני דים העוקן והרגל. ופריך והכחין כל מתקן יך וכתב אלמלא רגל קדים ליד ולפסידם דנכרי רגל מתקן ידס ילמא למתקן דפריך אטולתו דממזכר דים ורגל אחרינא אי"כ גרועים הם והכחין שמיטה מתקן יך וכתב ומשני יהוא ככחשה דמיימי כרשעי ישראל שכן אולגין וחזקתן עניים והם טובים לפי שיש רוב כשר אגל נחמתי' שהיה שכן מיוחד שבעניניו אולגין כתר שמונה:

או תסמ מנה קר דרך הפסעו הוא הן הרגלים וי"כ כרש"י וכו' נחמתי' פ"ג כ"כ אגל מתקן הלבו לא מנחם חסד מדי. ויעין ש"י.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones